

[Undervisningsministeren.]
de to Fag paa Lærerhøjskolen. Men nu er det ærede Medlem bange for, at Tilhørerne derved har faaet det Indtryk, at Forstanderen har foreslaaet, at disse Kursus for bestandig skulde være udelukket fra Lærerhøjskolen. Jeg kan nu ikke tro, at nogen har tænkt sig dette, og jeg forsikrer det ærede Medlem, at det har været langt fra min Tanke at bibringe nogen en saadan Opfattelse.

Hvorledes det i Fremtiden kan komme til at stille sig med denne Sag, er ikke godt at sige; det er muligt, at der kan blive stærkere Begær efter disse Kursus om nogle Aar, og at saadant Begær da kan imødekommes; men jeg mener nu da, det kan være rimeligt at forlange, at dette stærkere Begær skal give sig til Kende, inden vi igen forsøger paa at faa disse Arbejder i Gang. Pædagogik har vi for øvrigt forsøgt med en Gang før og maattet opgave det igen paa Grund af manglende Tilslutning.

Det ærede Medlem spurgte mig i den Forbindelse, hvorledes jeg har kunnet være med til at indføre fortsættende Religionsundervisning, skønt der kun havde meldt sig 10 Deltagere, da dog 10 ikke er et saa meget større Tal end 7 og 5, som der var til de to Kursus, der bortfaldt. Svaret er det ganske simple, at Lærerhøjskolens Forstander anbefalede dette Kursus, men altsaa anbefalede, at de to andre Kursus bortfaldt.

Det ærede Medlem spurgte mig, om jeg vilde give ham Lov til i Tinget at oplæse Stykker af embedsmæssige Skrivelser. Jeg tror, det er meget vanskeligt at svare alment paa en saadan Forespørgsel, det maa sikkert bero noget paa Omstændighederne, i adskillige Tilfælde maaske ogsaa noget paa Takt. Jeg skal derfor nøjes med at sige, at hvis det blot drejer sig om at oplæse Skrivelser, som er vekslet imellem Forstanderen paa Lærerhøjskolen og Ministeriet angaaende den eller de Sager, der her har været fremme imellem os, saa har jeg for mit Vedkommende ikke det mindste imod, at det ærede Medlem gør det.

Kirkeministeren (Brun-Rasmussen): Jeg vil blot rette nogle ganske faa Ord til det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen i Anledning af en Udtalelse, han i Aftes fremkom med vedrørende Spørgsmaalet om det saakaldte Altertavleudvalgs Virksomhed.

Jeg skal der ikke opholde mig ved, at det ærede Medlem fandt en Insinuation i den Vending, jeg brugte, da jeg besvarede det ærede Medlems Kritik af dette Udval-

Jeg tillod mig at udtale den Formodning, at det ærede Medlem havde sine Indvendinger fra en eller anden af de Kunstnere, hvem Udvalgets Afgørelse var gaaet imod. En saadan ikke alt for fjernt liggende Formodning tillægger ikke det ærede Medlem en saadan Tænke- eller Handlemaade, at Udtrykket Insinuation paa nogen Maade kan kaldes rimeligt.

Derimod maa jeg med Hensyn til selve Spørgsmaalets Realitet fremdeles fastholde, at det ikke er rigtigt, naar det ærede Medlem paastaar, at Altertavleudvalget kan paaoktrojere Kirkerne noget Alterbillede. Altertavleudvalget kan ikke paaoktrojere nogen Kirke noget som helst. Det gaar jo saaledes til, at naar et Menighedsraad ønsker et Billede af en eller anden Kunstner anvendt som Alterpyrdelse og indsender sit Forslag derom til Ministeriet, at dette saa efter en ganske naturlig Praksis ønsker at høre Altertavleudvalgets Mening, og den kan saa enten gaa ud paa en Befaling, eller Udvalget kan fraraade det omspurgte Alterbillede. I førstnævnte Tilfælde vil Menighedsraadets Ønske oftest blive imødekommet af Ministeriet; dersom Udvalget gaar imod Menighedsraadet, vil Ministeriet naturligvis i Regelen nægte Approbationen. Men der er dog ikke faa Undtagelser fra denne Regel; der er bl. a. een fra den Periode paa ikke mere end 11 Maaneder, i hvilken jeg har været Kirkeminister; og det maa vel erindres, at Spørgsmaalet om nye Altertavler til Kirkerne paa ingen Maade er hyppigt forekommende; det dukker virkelig ikke op hvert andet Øjeblik.

Altertavleudvalget kan altsaa nok virke forhindrende overfor et Menighedsraads Ønsker, men om den modsatte Virksomhed, en Paaoktrojering, kan der overhovedet ikke være Tale.

Ministeren for Sundhedsvæsen (Rubow): Jeg skal først sige et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Kammersgaard, som atter gik ind for Tanken om Oprettelse af et nyt stort Sindssygehospital. Jeg maa sige, at det ærede Medlems Interesse for denne Sag er af ret ny Dato. Det ærede Medlem var Medlem af den Kommission, som afgav Betænkning i 1925, og da tilhørte det ærede Medlem det Mindretal, som mente, at det store Hospital kunde udskydes, og at man kun behøvede at udvide Aarhus Hospitalet. Det socialdemokratiske Parti har overhovedet ikke i nogen nævneværdig Grad interesseret sig for denne Tanke, og da jeg tiltraadte Mini-